Ч. 237. Субота 2 падолиста (20 жовтня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Бунти і арештованя в Росиї. — Столипин о новій думі. — Положенє в Персиї.

З Відня доносять: Президент кабінету бар. Бек, по оногдашнім засіданю палати завізвав предсідателів ческих клюбів, щоби порадили ся а коли між ними наступить якась згода, щоби прийшли до него; коли же би не могли погодити ся, то нехай прийде кождий окремо. Вчера по нараді всї предсідателї клюбів згодили ся на кооперацию і длятого спільно прийшли до бар. Бека. Не явив ся лиш пос. Кльофач мимо того, що згодив ся на кооперацию. Конференция з бар. Беком тревала півтора години. Вислід тої конференциї буде в понеділок предложений в Празї екзекутивному комітетови партий і в второк зберуть ся знов предсідателї клюбів і підуть до бар. Бека з рішучою відповідию. Коли все піде гладко, то іменованє міністрів ческих послідує вже в найблизшім часї, на всякий случай в слїдуючім тиждни. Яко міністра з ґрупи аґрарної наводять пос. Прашка, о молодоческім міністрі не чувати ще нічого. Все зависить від аґрариїв, чи схотять голосувати за угодою.

В послїдних днях заговорили часописи богато о якихсь концесиях, які мало правительство поробити чи приобіцяти рускім послам у Відни. Кажуть, що руский клюб у Відни зажадав утвореня двох нових катедр на львівскім унїверситетї, а то одної для хемії, котру мав би обняти др. Горбачевский з Праги і для римского права, торговельного і векселевого, котру обняв би др. Зобків із Загребу. Дальше мали рускі посли зажадати банку рільничого для селян з основним капіталом 3 міл. кор., запомоги для „Просьвіти", управильненя справи урядової мови в громадах і т. д. Кілько на тій вісти правди і що з того всего може бути, годі нинї знати; запримітити потреба, що „Poln. Korr." помістила в сїй справі від особи верховодячої в Колї польскім слїдуюче поясненє:

Не можу подати ходу дискусиї, котру признано за довірочну. Стверджую однак: 1) що на засїданю сконстатовано, що в цїлій справі бар. Бек поступав в порозуміню з презесом Кола, отже й не тяжить на нім ніяка вина і не можна робити єму докору нельояльности або непоправного поступованя; — 2) що на внесенє віцепрезеса дра Ґломбиньского звіт презеса в справі концесий для Русинів принято одноголосно з застереженем, що в засадї концесиї для Русинів можуть бути признані лиш за згодою Кола польского і що польский характер львівского унїверситету буде правно зазначений і запоручений. Инші резолюциї в тій справі, ухвалені на внесенє дра Ґломбиньского, признано довірочними. Концесиї унїверситетскі можуть бути признані лиш на предложенє компетентних властий унїверситетских.

В парляментарних нарадах палати послів настала задля сьвята Всїх Сьвятих і Задушного дня пятидневна перерва, ніби природний відпочинок по першім читаню угоди з Угорщиною. В слїдуючім тиждни будуть предложені буджет і провізорня буджетова а відтак цїла вага парляментарних нарад буде спочивати в комісиї угодовій. З того, що перше читанє угоди закінчило ся згідливо, припускають і сподіють ся, що й в дальшім стадиюм нарад над угодою не настануть ніякі трудности. Сю надію — каже „Fremdenblatt" — скріпляють ще й вісти, які надходять з ческого табору. Ческим послам мало удати ся дійти до порозуміня. Кажуть, що хоч не буде утворе-

---

КУМ ПЕРА.

(З сербского — Янка Веселиновича).

Страшна метїль. Вже третий день все мете та й мете. Висше колін навіяло снїгу. Сьвіта не видко. Понуро завиває північний вітер. На улици ні душі. Всьо живе скрило ся — худоба в стайнях, люди в хатах, і лиш дим, що підносив ся з коминів, був одиноким признаком житя.

Я сидів в канцеляриї і порядкував папери. Мій писар був в архіві. Судячи по шелестї паперів, глядав він якогось письма.

Війшов слуга.

— Кум Пера хоче нас видїти.

— Який кум Пера?

— Поклич єго сюди.

Міятович увійшов.

То був чоловік 62—63 літ, з цїлком сїдою головою і чорними вусами, середного росту, присадкуватий. Одїтий був в грубий кафтан і стару подерту свиту, з під котрої виглядала сорочка; на голові стара, облїзла баранкова шапка, перевязана білою хустиною.

Старець здоймив шапку, обтріпав з неї снїг, обтер свою обмерзлу бороду і аж відтак поклонив ся присутним.

Відклонившись єму, я попросив єго сїсти.

— Я постою — відповів.

— Що скажеш доброго?

— Нїчого доброго. Погано...

— Чи що стало ся?

— Нїчого — прошептав, витираючи очи хустиною, — нїчого! Встид і ганьба... І я ось до тебе прийшов: ти тепер старшина у нас, ми тебе вибрали, бо маємо до тебе довіріє... крім того, ти добрий чоловік і ми поважаємо тебе...

Я замітив, що кум Пера вже перше приготовив ся до тої промови і тому ждав, що він скаже дальше. Він видко і сам не привязував до свого вступу ніякого значіня і зараз заговорив о справі.

— Я прийшов до тебе... щоби ти візвав єго на суд або в який инший спосіб заборонив...

— Кому?

— Мому синови, Спасоєви... він вже не мій син!

— Щож він таке зробив?

Старець знов повів хустиною по очах і поглянув в долину, а єго ліва рука ще кріпше стиснула шапку.

— Гріх! Тяжкий гріх! Ах, встид казати... Великий встид!... Він мене, свого вітця... Диви, я єго ось таким маленьким носив на своїх руках, нїчого єму не боронив.

Кум Пера був сильно збентежений. Єго посинїлі губи скривили ся, очи зайшли сльозами.

— Сїдай, куме! сказав я — успокій ся.

Він сїв.

— Пиши — говорив дальше — запиши то! Нехай всї знають, що старий отець запізвав свого сина до суду, тому, що син вигнав єго... з власної хати! Я сам будував той дім, будував як годить ся, по господарски. Крівлю покрив дахівками. Звісно господар — якже без свого дому? Я цїле житє своє побивав ся коло господарства, робив, мучив ся... а всьо для сина, всьо для него...

Він замовк і відвернув ся. Чути було, як хлипав.

— Пиши!

Я взяв лист паперу і написав на загоковку: „Протокол".

— Пиши так:

Пера Міятович обвинює свого сина Спасоя, котрого він викормив і виховав... Так, так! Воховав! Сам Бог знає, як я єго стеріг і плекав... Таж він у мене був лиш один! Я надіяв ся на старість найти в нім потїху, підпору... Замість того він менї каже... Знаєш, що він менї сказав? „Ти старий дурню — каже — через тебе пропадає дім і господарство... Я запізву тебе до суду і попрошу, аби тобі відібрали господарство... і вигнали тебе звідси!" — Таке він менї говорить, моя власна дитина!

Старий довго ходив по комнатї, відтак підійшов до вікна, витер шапкою запітнїле скло і став дивити ся.

Видко було, що він плакав, проводячи по очах рукою, в котрій держав хустину. Він довго мовчав. Вкінци я покликав єго.

— Що? — відозвав ся ледви чутно і подивив ся на мене.

— Розповіджь менї, як то всьо було. Сїдай.

Він сїв.

— Погоди, я тобі всьо розповім!

Голос єго дрожав.

— Цїле село знає... кілько у мене добра — а я сам всьо придбав... Славити Бога у мене всього досить! Я можу жити, як князь... Сам

ний одноцілий ческий клюб, то все-таки буде задержана спільна тактика.

В російскім войску зачинають знов проявляти ся бунти, сим разом на Далекім Всході, у Владивостоці. По недавних бунтах в касарни, настав бунт залоги контрторпедовця „Скорий“. Підбурена — як доносить петербургска агенция телеграфічна — якимись агітаторами, серед котрих знаходила ся також якась жидівка, збунтовала ся вчера і вивісила червону хоругов. „Скорий“ відчалив від берега і почав острілювати місто і войско. Внаслідок огня канонірки „Манджур“ і контрторпедовців „Грозовой“, „Сьмелий“ і „Сердітий“, як також внаслідок діяльности заалярмованого 12 полку стрільців, залога ушкодженого огнем контрторпедовця „Скорий“ мусіла висісти на беріг. Агітатори, які були на тім кораблі, погибли а инших бунтівників арештовано. Командант контрторпедовця „Бравий“ Курош і командант „Скорого“, поручник Штир, згинули. Командант контрторпедовця „Сердитий“ поруч. Василев, зранений. Крім того згинуло случайно кілька осіб. В місті спокій. Зачувати, що заведено стан облоги.

З Петербурга доносять, що послідної ночи арештовано там кількох войскових писарів. У одного з них в петропавловскій кріпости знайдено дуже компромітуючі папери.

Вибори до думи в Росиї ще не покінчені. В Москві вибрано бувшого президента думи Головіна і Маклакова. Президент міністрів Столипин так висказав ся о новій думі: Скоро дума збере ся, порушить правительство специяльно три справи: буджет, справу аґрарну і загальне успокоєне краю. Що до партий, які засядуть в думі, то ніяка з них — сказав Столипин — не здібна для правительства на підпору. Правительство має надію на утворене нової партиї з жовтняків і монархістів. Що до побіди „Союза істінно русскіх людей“ то Столипин не ворожить єму довгого житя.

З Тегерану доносять: По завзятім опорі зі сторони духовеньства ухвалив парлямент однодушно закон в справі обовязкової контролї через адміністрацию що до виконаня розпорядків послідної волі. Ухвала сего закона позбавила перске духовеньство великих посередних доходів.

Новинки.

Львів, дня 1-го падолиста 1907.

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував канцеліста поліциї, Стан. Маніовского, підофіцирів рахункових: Вільг. Зака, Едм. Бржозовского, Стан. Стеца, Леон. Винницкого і Волод. Гурского канцелістами Намістництва, і придїлив їх до староств: Маніовского в Товмачи, Зака в Турці, Стеца в Стрижові, Бржозовского в Бучачи, Винницкого в Снятині, Гурского до Намістництва.— П. Намістник перевіс секретарів повітових: Ром. Сорочиньского з Турки до Перемишля, Семена Юзву із Снятина до Самбора і Ант. Чубака з Чорткова до Коросна, та канцелістів Намістництва: Максим. Левандовского з Бучача до Львова і Кар. Кульмана з Товмача до Станиславова.

— Нові уряди почтові. З днем 1 падолиста с. р. входять в житє слідуючі нові уряди почтові: в Яворі (пов. Турка) з назвою „Явір над Стрием“; до замісцевого округа доручень сего уряду буде належати громада Ісаї; — уряд почтовий на двірци в Кречовичах, що був на якийсь час замкнений, увійде на ново в житє; — в Грусятичах (повіт Бібрка) з назвою „Грусятичі“; до замісцевого округа доручень сего уряду буде належати також громада і обшар двірский Дулиби, а уряд сей буде сполучений з урядом почтовим в Стрілисках нових за помочию щоденного пішого післанця.

— З львівского „Сокола“. В неділю дня 3 падолиста відбуде ся в салі товариства гімнастичного „Сокіл“ ул. Руска ч. 20 представленє штуки Александрова і Старицкого „Ой не ходи Грицю та на вечерниці“, образ з народного житя в 5 діях зі співами і танцями при співучасти артистів українських театрів, Вп. Махницкої в ролі Галини і Вп. Махницкого в ролі Хоми. — Початок о годині $6\frac{1}{2}$ вечір — Нова сцена, осьвітлена електрично.

— Переміщене войск. Zeit довідує ся, що на весну 1907 р. будуть перенесені: полк уланів ч. 8 з Тернополя до Черновець, а дальше полк піхоти ч. 10 з Ярослава до Перемишля.

— Огні. В Підмостах перемиского повіта згоріли дня 24 жовтня с. р. чотири мешкальні доми і 2 стодоли. Причиною пожежі була неосторожність селянина, котрий положив ся, курячи люльку, в стодолї на сїнї. — В Хоросні старім коло Щирця згоріла дня 15 жовтня с. р. 1 селяньска загорода. — Коло Любінець стрийского повіта згорів вчерашної ночи фільварок князя Свидригайла.

— Дрібні вісти. О. Лев Сембратович, сотрудник архікатедральний виїхав оногди вечером до Америки, де обіме руску парохію у Філядельфії. — В Карлові снятиньского повіта відбуло ся недавно тому посьвячене угольного каменя під нову церкву, котра має коштувати 77.000 К; суму ту зібрано з добровільних жертв. — До Вижниці наспіла телеграфічна вістка що там буде з початком шкільного року 1908 основана державна гімназия. Вчера відбув ся в III-ій секциї львівского суду карного процес о побитє пос. Давидяка на зборах, скликаних на день 15 липня с. р. до „Народного Дому“ у Львові. Суд засудив кандидата адвокатского Алексія Геровского з Черновець на 6

ліс варт тепер більше як пять сот дукатів... Той ліс я сам виплекав, я виховав єго як свою власну дитину... Кожде деревце знав я на память, обстригав, чистив; кождий дубчак річ у мене просто, як сьвічка! І о саджений ліс я постарав ся. Думав собі: ог дістане ся єму, мому любому синови — нехай в нічім не терпить недостатку... І слава Богу, він має здасть ся всього досить!

— А він же що? Продав що з твоєї власности? — спитав я, щоби вкінци дізнати ся, в чім річ.

— Ах, Боже мій, Боже мій!

— Певне продав кусень землі?

Старий заперечив головою.

— Мені землі не було би так жаль.

— Значить, він продав ліс?

— Так, він продав ліс і єго вже рубають... не можу дивити ся на те... Ах, ліпше булоб мені умерти...

— Колиж він єго продав?

— Ось то-то й є! Я може й не жалував би так, колиб він продав єго якому честному чоловікови... А він запродав єго тому поганому Тошманови, що нікoли й гроший не виплатить єму. Той Тошман прогайнував цілий свій маєток, а тепер хоче й других людий звести на біду.

Настала знов мовчанка.

— Коли з о тім довідав ся, то просто задеревів. Мене навіть дома не було, як він продавав. А як вже було по всім, сказала мені о тім Стамя, єго жінка. Я гадав, що зійду з розуму. Він продав ліс без мого — знаєш — позволеня! Я не міг діждати ся, заки не верне з міста, щоби спитати, як сьмів він так рядити ся моєю власностию...

Вкінци під вечер він вернув ся. Сказав мені — „добрий вечер“ — і нічо більше! Я єго питаю: — сину, то правда, що ти продав ліс? — „Правда“, каже. — А яким же ти правом то зробив? — „Розуміє ся само собою — каже — що я мав право!“ — Комуж по твоїй думці належить ліс? — „Мені“ — відповідає. — А не мені? — „Тобі він приналежав — сказав — доки я був малолітний. А тепер, як я став повнолітним, ліс приналежить мені!“

Мені аж в очах потемніло, я ледве удержав ся на ногах. — „То так, синку — кажу. — А щож я маю робити?“ — Ах — повідає — доживай ти тихо свого віку. Ось і всьо! — „І ти в нічім не будеш питати мого дозволу?“ — Ні! — каже. — Тут я вже не міг видержати.

— Ні, ні — крикнув я. — То всьо моє! Доки хоч іскра житя у мні, я тут господар! Що ти там з тим циганом Тошманом сторгував ся, то мене нічого не обходить! — „Схамени ся, тату — каже він — ліс, що я продав, мій. Я зробив контракт і дістав вже завдаток“. — Де завдаток? — питаю. — „Вже нема — каже — таж то було ще тамтого тиждня“. — Віддай єму назад завдаток, роби що хочеш, але мого ліса ти не дістанеш — повідаю.

Тут він вхопив палицю і ударив мене!... Вітця! Так, Богом кляну ся, вхопив палицю і ударив мене!

Лице старця почервоніло і сльози одна за другою покотили ся по єго щоках.

Помовчавши спитав:

— Чомуж не пишеш?

— Розкажи всьо! Як скінчиш, я запишу.

— Я не чув болю від ударів — говорив дальше — ні, коли-б і ціла хата завалила ся на мене, я й тоді не чув би — але боліло мене, що він, мій Спасой, підняв руку! Ось що мене боліло! Розумієш то? Він! Коли б мені сказали, що зараз прийде конець сьвіта і що я, старий Пера, сам один лишу ся, я скорше повірив би тому... як... як тому, що мій син... Я цілу ніч не міг ока примкнути... На серци було так пусто, так холодно... Заступи Господи від того, але мені було на души так, немов би у нас хто умер, або я сам перестав жити. Я був як заморочений...

Вкінци засірів день. Я сидів і курив свою люльку, коли увійшов Спасой. Він задержав ся в дверях і так злобно, уперто поглянув на мене як вовк. Я вже опустив голову і плакав. Я не міг ні слова промовити. — „Слухай — сказав він до мене — як ти ще раз схочеш мішати ся до моїх справ, то зараз вилетиш“.

Мені знов потемніло в очах, я не вірив своїм ушам. „Хто вилетить?“ — питаю. — Ти — каже. — „Ні, не я — закричав я — але ти, ти, собако!“ — Я мало не вхопив єго за горло. Тут прибігла Станя з криком — не приведи Господи, як она кричала — і кинула ся на мене. Я боронив ся. Тоді й син підбіг зі стільцем і став ним бити мене по руках. Обоє били мене доти, доки я не упав.

Ніздря старця розширили ся, єго лице то блідло, то червоніло. Він підняв ся з крісла і стов походжувати по комнаті. Я не промовив ні слова і дав єму трохи успокоїти ся.

Він довго ходив.

— Ліпше би мені було в темнім гробі лежати, як дожити такого встиду: Ну, скажи ти сам, не ліпше було би? До чого я дожив? Сили вже утратив, а богато хибує, аби не втратити й розуму?

Він знов провів хустиною по очах.

— А тепер, що мені діяти, як він мене вигнав з дому?

— Як? Він тебе вигнав?

— Вигнав...

— Не може бути.

— Томуж то я й прийшов до тебе. Ти наш старшина. Ми тебе вибрали... Як каже закон? Має він право вигнати мене з дому? Бо як так, то я найду ще у власнім лісї дуба, шнурок на шиї і...

— Він не має права вигнати тебе, куме Перо, він не сьміє того.

— Він не сьміє? То чомуж то зробив?

— То він дійстно вигнав тебе.

— Богом кляну ся — вигнав. Я вже дві ночи на соломі спав... в таку студінь!

Він протягнув до мене свої руки:

— Диви, як дрожать мої руки від старости і студени — видиш?

І нараз кум Пера схопив себе за голову, став рвати на собі волосє і плювати на них.

— Встидай ся! Встидай ся, моє сїде волосє! На голові дурака ти посивіло, дурака, що тепер дрожить від голоду і холоду!

(Конець буде).

неділь вязниці, а 3 обжалованих дра Черлюнчакевича з Перемишля, Димитрия Верґуна, сотрудника „Нов. Врем." в Петербурзі і Юл. Яворского, скриптора в бібліотеці в Киеві увільнено. До розправи явив ся був лише Ґеровский. — До трафіки Медера в Рудках вломили ся оногдашної ночи не вислїджені доси злодії і забрали значну скількість марок, векслїв і тютюну загальної вартости 1680 кор. — За напад на ґрафиню Замойску і еї ґувернантку засудив суд в Перемишли 27-лїтного зарібника Гаврила Гребенюка з Висоцка на 4 місяці тяжкої вязниці. Гребенюк напав був на гостинци на ґрафиню і звалив еї в рів, а коли ґувернантка почала еї боронити, він кинув ся на ґувернантку, Анґлїйку, котра однак викупила ся давши єму всю свою готівку т. е. 30 К. Гребенюк тоді і еї пустив. — З дому родичів втїк 18-лїтний Іван Барановский, термінатор шевский, син бетоняря. — На площи Краківскій арештовано за крадіж Марию Малярчук, селянку з Ляшок мурованих.

— **Репертоар руского народного театру** в Стрию. (Саля Народного Дому. Початок о 7 годині вечером. Білети продає Народна Торговля): В суботу дня 2 падолиста с. р. „Продана наречена" опера в 3 діях Ф. Сметани. — В неділю 3 падолиста „Запорожець за Дунаєм", народна оперета в 3 діях Артемовского.

— **Крадежі і рабунки.** Перед кількома місяцями, як ми про се свого часу доносили, утїкло з вязниці карного суду у Львові, перепилувавши крати, трох вязнів: Йоахим Шварцер, засуджений на 4 роки вязниці за рабунок на особі возьного „Звязкового банку", Михайло Шиптур, нотований злодій і Ст. Васїньский, російский дезертир, укараний також за кілька крадежий. За утїкачами розписано стежні листи на всї сторони, однак доси без ніякого успіху. Аж ось оноді зловила віденьска поліция одного з утїкачів, іменно Шиптура. Арештований признав ся, що належав до спілки утїкачів, подав дальше, що із Шварцером розлучив ся в Кракові, а Васїньский лежить хорий в однім з віденьских шпиталів. Тимчасом віденьскій поліциї удало ся вислїдити, що Шварцер разом з Васїньским довершив дуже сьмілої крадежи. Оба дістали ся до божниці, звідки украли з каси кілька тисяч корон і золотий медаліон, вартости 2080 корон. На місци лишили сверлик і два числа „Gonc-a polsk-ogo". Се навело на слїд, що крадежи довершили якісь галицкі злодії. На другий день по крадежи зголосив ся на поліцию якийсь вояк, котрий в часї крадежи стояв на вартї недалеко божниці, і зізнав, що бачив там двох мужчин, як крутили ся коло божниці, і їх він міг би навіть пізнати. Коли єму показали альбом фотоґрафий львівскої поліциї, вояк вказав на фотоґрафії Шварцера і Васїньского. Видко з того, що Шварцер не утїк до Америки, як з початку здогадували ся, але перебуває у Відни і від часу до часу дає про себе знати. Васїньского доси не знайдено. За кілька днів відбуде ся против Шиптура розправа о численні крадежі. — З Перемишля доносять, що вчерашної ночи вломили ся злодії до тамошного Банку кредитового. Відбивши двері, дістали ся до середини, відсунули зелїзну касу, уміщену при стїні і взяли ся еї розбивати. В задній стїні каси вирізали два отвори, оден на пів метра квадратового, другий о половину менший, а відтак украли з каси готівку в квотї 11.450 корон. Ефектів і векслїв, зложених в касї на суму кількадесять тисяч, не рушили. Здогадують ся, що вломи і крадежі, довершені у Відни, відтак оноді в Кракові (де ограблено контору Айбеншіца), а тепер в Перемишли, стоять зі собою у звязи і у всіх є вмішані львівскі утїкачі.

— **Виміна стемплїв і векслїв.** Стемплї на квитах або инших документах, зіпсовані через те, що з таких урядових документів не зроблено ужитку, можна виміняти на нові при дирекциях скарбових. Також векслї не ужиті і не підписані акцептантом і жирантом, можна виміновати на чисті блянкети. До пригадки сего спонукує нас обставина, що межи нашими людьми часто буває, що стемплї наліплені через неувагу відліплюють і наліплюють на инших документах. Та теперішні стемплї суть того рода, що тло їх по ужитку блїдне, а що та блїдість впадає в очи, в урядах накладають за документи, осмотрені такими стемплями, шестиразову кару, від котрої нема відклику.

— **Вигляди авансу в скарбових урядах.** „Gazeta Lwowska" доносить на підставі інформаций з вірідостойного жерела, що у концептовім відділі галицких скарбових властий позволено на переміну значної скількости посад IX. і X. ранґи на посади висших ранґ від V. до VIII. Крім того надіють ся в найблизшім часї дальшого поліпшеня авансових відносин урядників низших ранґ, яке уможливить концепістам і концептовим практикантам осягнути в можливо найкоротшім часї становище комісарів чи там концепістів скарбу.

— **Американьскі гроші паперові.** Міністерство внутрішних справ звертає увагу інтересованих на то, що паперові гроші, видані підчас американьскої домової війни сконфедерованими Полудневими державами, від 40 лїт стратили вартість. Державний департамент у Вашинґтонї оповіщував се вже кілька разів.

Телеґрами.

Відень 1 падолиста. Комісия міністерска для справи вуглевої відбула вчера 3-те засїданє, на котрім обговорено зарядженя, які можуть послужити до приготовленя залагодженя тої справи.

Будапешт 1 падолиста. Начальний редактор „Pester Lloyd a", Лев Файґельсберґ, застрілив ся вчера в льокали редакцийнім.

Севастополь 1 падолиста. (А. П.). Матюшенка, моряка на давнім корабли „Князь Потемкін" тепер „Панталеймон", засудив воєнний суд на смерть за збройну ворохобню.

Париж 1 падолиста. Конференция французского посла з султаном Абдул-Азісом викликала велике невдоволенє Мулея Гафіда, і він лагодить ся енерґічно до борби та каже, що відкрив в своїй палатї великий скарб, виносячий кілька міліонів. Фактом має бути, що в містї курсує богато іспаньских гроший з кінця 18-го століття.

Берлин 1 падолиста. Бюро Вольфа довідує ся з Нового Йорку, що розпущена за границею поголоска о наглій смерти президента Рузвельта єсть безосновна. Президент Рузвельт має ся цілком добре.

Льондон 1 падолиста. До „Daily Chronicle" доносять з Мальти, що вчера в Тунісї сконстатовано 6 случаїв джуми. Два случаї скінчили ся смертию.

Париж 1 падолиста. Прибув сюди вчера вечером з Копенгаґи кн. Юрий грецкий.

Петербург 1 падолиста. Доси звістний вислїд 343 виборів. Вибрано 166 з правиці і сторонництва монархістів, 103 жовтнївців і уміренних, 3 членів союза мирного відродженя, 26 кадетів, 9 польских народовців, 6 магометан, 9 социяльних демократів, 20 з лївиці і 1 дикий. — Вислїд вчерашних виборів в Петербурзї і Москві не є ще звістний. Поки що звістно лише, що в Петербурзї вибрано одного жовтнївця і що прийде до кількох тїснїйших виборів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.
До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).